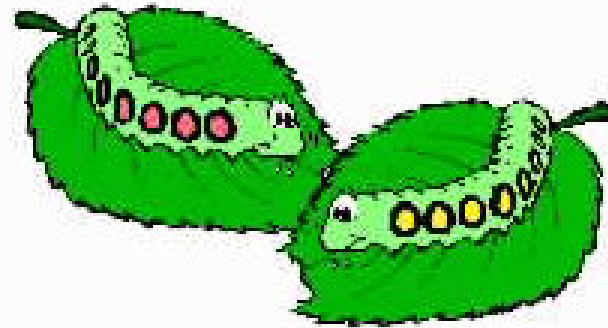

שני זחלים

היו פעם שני זחלים ירוקים, אח ואחות, זילי וחילה, שחיו בין עלי צמרת של עץ גבוה. הם אהבו מאוד זה את זה, שיחקו יחד ודאגו זה לזו.

יום אחד, כאשר נגסו בהנאה בעלה טעים, רוח חזקה העיפה אותם מהעץ והם נפלו על הארץ.

הם הביטו למעלה

וראו כמה שהם רחוקים מביתם, שם בצמרת העץ. "וי" אמר זילי "ייקח לנו המון זמן לחזור הביתה." חילה נאנחה ואמרה "אתה צודק, אבל אנו צריכים להתחיל ללכת, כי אחרת לא נגיע לשם לעולם."

והם התחילו לעלות על העץ. תחילה הופתעו לראות שהדרך הייתה חלקה ואפורה, לגמרי שונה מהמקום החום ומחוספס, שבו היה ביתם. אך מאחר שעוד אף פעם לא היו למטה, ליד גזע העץ,

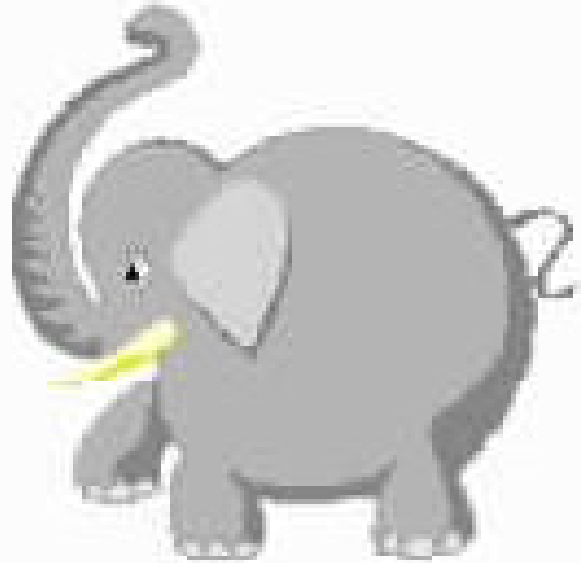
חשבו שכך צריך להיות.

רק טפסו כמה צעדים כשהעץ התחיל לנוע. "וי העץ מתנועע" אמר זילי הזחל בדאגה. "הבט" קראה חילה הזחל כשהיא מצביעה כלפי מעלה "זה לא עץ שעליו אנו מטפסים. זו רגל של פיל!" זילי הסתכל למעלה וראה שתי עיני פיל גדולות מביטות עליו.

"מדוע אתם מדגדגים את הרגל שלי, זחלים קטנים?" שאל הפיל. זילי וחילה פחדו מאוד, אבל הם הסבירו לפיל איך הרוח החזקה העיפה אותם מהעץ, וחשבו שהם מטפסים

על העץ, שם איפה שהבית שלהם.

הפיל אמנם נראה להם מפחיד מאוד, אבל היה דווקא טוב-לב. הוא הצטער על שני הזחלים שנפלו לארץ, והחליט לעזור להם. הוא הוריד את החדק שלו ואמר לזחלים לעלות עליו. ואז מתח את החדק

למעלה והעלה אותם לצמרת העץ.

הזחלים שמחו מאוד שיכלו לחזור הביתה וקראו

שניהם יחד "תודה לך, פיל! תודה רבה!"

הפיל נפנף להם בחדק שלו

והלך לדרכו.

הזחלים המשיכו לחיות

בצמרת העץ עד שהגיע

הזמן לבנות את עטיפות

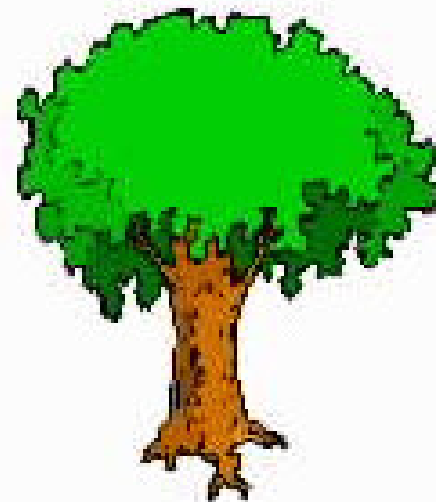
הגלמים שלהם. הם אמרו

שלום זה לזו והבטיחו שמי

שיצא ראשון מהגולם יישאר

וימתין לשני. ואז הכינו את

העטיפות, נכנסו פנימה

וסגרו את עצמם בתוכן.

בזמן שהם שהו בתוך הגלמים באה רוח חזקה

נוספת והעיפה אותם למרחק מהענף שלהם. אבל

הם לא נפלו זה ליד זה. זילי נחת ליד נחל, וחילה

בתוך שדה.

כשיצאו מתוך הגלמים הם לא יכלו למצוא זה את זה

ואפילו לא יכלו לראות את הבית שלהם. כל זחל,

שהפך בינתיים לפרפר נפלא, היה עכשיו לבדו

בעולם הגדול.

"איפה זילי?" שאלה חילה כשיצאה מהגולם. "איפה

חילה?" חשב זילי כשיצא.

והם החליטו לחפש זה את זה.

זילי הביט על עצמו וראה שהוא עכשיו פרפר בעל

גוף צהוב וכנפיים

צהובות עם כתמים

שחורים. הוא לא

נראה כלל כמו הזחל

הירוק שסגר את

עצמו בתוך העטיפה

של גולם. הוא עף,

נחת על עלה קרוב

והתחיל לחשוב איך

למצוא את חילה. הוא

הרי לא ידע בכלל איך היא נראית עכשיו. כל החיים

הוא זכר אותה כמו זחל ירוק קטן.

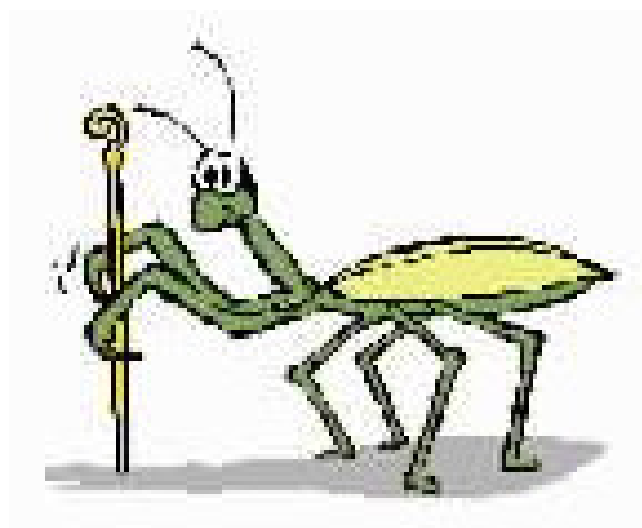
"זה לא יהיה פשוט" אמר לעצמו "איך אמצא את

אחותי שהיא עכשיו פרפר, ואינני יודע איך היא

היא התחילה לעוף סביב וקראה "זילי!" בקול רם. ואז עלה לה רעיון. היא ביקשה מכל החרקים שרק פגשה שגם הם יקראו את שמו, ואולי בכך יעזרו לה למצוא את אחיה.

וכך היה שהאוויר התמלא במאות חרקים שעפו סביב וקראו "זילי! זילי!"
ואמנם זילי שמע את שמו ועף מהר לראות מי קורא לו. הוא עף אחרי צליל השם שלו פגש גמל שלמה

זקן, ירוק ושמן. הוא התאכזב מאוד כי הבין שאין זו אחותו ושאל את גמל שלמה למה כולם קוראים את שמו.

וגמל שלמה סיפר שפרפר יפה אחד, סגול, עם כנפיים

אדומות וכתמים כחולים, מחפש את אחיה, וביקש את עזרת כל החרקים. הוא גם אמר לו באיזה כוון לחפש את הפרפר וזילי עף מיד, מהר כמה שרק

נראית. אבל הוא ידע שימצא אותה איכשהו, ולכן עף לחפש אותה.

כל פעם שראה פרפר כלשהו עף אליו ושאל "את אולי חילה?" אך כל פעם התשובה הייתה "לא." הוא שאל כך אולי מאה פרפרים, אבל אף אחד מהם לא היה האחות שלו. כולם רצו לעזור ושאלו איך היא נראית, אך זילי לא יכול היה להגיד להם זאת. הכל מה שידע הוא זה ששמה חילה ושהיא

האחות האהובה שלו.

גם חילה הייתה מודאגת. היא הפכה לפרפר סגול, בעל כנפיים אדומות עם כתמים כחולים וידעה שאחיה נראה עכשיו אחרת ממה שזכרה אותו. היא הבינה שגם הוא השתנה כמוה והיא לא תוכל להכיר אותו.

איך תמצא אותו? איך? איך?

יכול היה לעוף.

כל פעם שפגש בחרק אשר קרא את שמו, ענה לו
"זה אני!" הוא היה מאושר כי ידע שעוד מעט ימצא
את אחותו חילה.

ואז ראה מרחוק את הפרפר הסגול עם כנפיים
אדומות וכתמים כחולים. הוא התחיל לקרוא
"חילה!" והיא שמעה אותו, וראתה את הפרפר
היפה הצהוב עם כנפיים צהובות וכתמים שחורים.
היא עפה מהר לקראתו ותוך זמן קצר שני
הפרפרים היו שוב ביחד, צוחקים ומשחקים תוך
מעוף מעל שדות ושיחים, בחיפוש אחרי בית חדש.

